

Por: Joaquín Cobo Area

“GALICIA E A MAN DE DEUS”

Na vila mariñeira de Agaete, ó norte da illa de Gran Canaria, hai un dedo de Deus; é unha pétrea agulla que emerxe do mar, preto daquela abrupta e batida costa e que a imaxinación dos illáns pedáneos titulou "El dedo de Dios".

Moitos pobos e rexións queren ver na súa orografía a influencia divina e é verdade porque toda a Creación é obra de Deus. Galicia tamén, e con razón, xa que temos non un dedo senón unha man de Deus. De toda a Creación non hai terra no mundo que máis se pareza á obra de Deus que Galicia, onde o "Sumo Hacedor" apoiou a súa man, no sétimo día, para descansar da súa obra dos seis anteriores, deixando impresa a pegada dos seus divinos dedos, como sinatura e rúbrica do seu proxecto, provocando as Rías Galegas, e, emerxendo do mar os seus cotenos orixinaron as illas . . . Sálvora, Cíes, Ons, . . . permanentes gardiáns das máis fermosas rías do planeta.

Aquí non comezou o mundo pero acábase a terra. É a última arquitectura de Deus . . .

As lexións romanas chegaron e berraron : ¡Finis terrae! Porque así o entenderon ó contemplar, dende os acantilados, a inmensidade oceánica trala cal non se adivinaba nada máis; só misterios e o arcano do ignoto, o medo ó descoñecido oculto tralo afastado e enigmático horizonte . . .

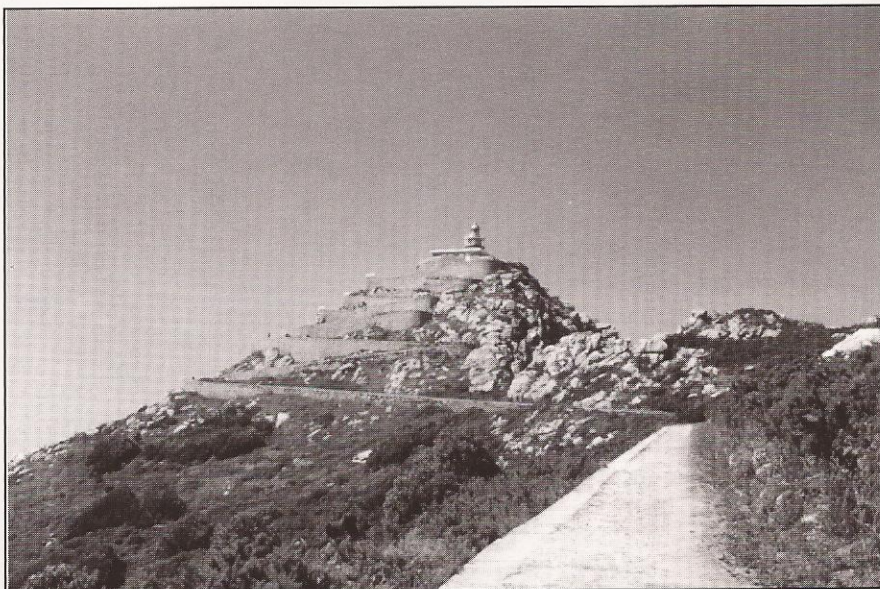
Aquí non comezou a Creación pero rematou Deus a súa obra e púxolle cor de esperanza, nunha gama infinita de distintos verdes, salpicados por brillantes e cálidos ocre como coroas de reis, adornados con pedras preciosas arrincadas da policromía das camelias de brillante e delicada flor de inverno . . .

Aquí non se puxo a primeira pedra; rematouse a máis monumental das obras . . . a obra de Deus.

Os galegos sentímolo así; así o vivimos e engrandecemos a nosa propia lenda, e desta maneira queremos que o sintan os demais, coma unha terra única, serena e comfortable, abundante e ó mesmo tempo peregrina . . . a mellor terra do mundo. Por iso nos costa tanto emigrar,

por medo a non volver, e cando nos decidimos, sobre todo polos sendeiros do mar, non de todo convencidos nin conscientes, embriagados pola emoción e con aparencia de valentes, envoltos nun manto de morriña e soidade, imos sementando de bágoas, coma xenuínas perlas, a estela dos barcos para mellor atopar o camiño de volta.

Pero esta terra é agradecida e en compensación ofrécelle o Creador o mellor da súa esencia destilada no altar do mar e do campo, sagrados lugares de humano sacrificio

Faro das Illas Cíes.

onde caen os máis valentes e sucumben os máis aguerridos homes pola obra e gracia da nosa propia e esixente natureza, que produce un singular arrecendo, mestura de terra mollada e salitre, herba verde e millo maduro, acre saín, doce mazá, forte loureiro, suave pirixel, . . . que sube ata os ceos imparables e impregna o Universo dun aroma inconfundible . . . E para que non se vaia soa, este incenso leva consigo unha música particular, o murmurio de piñeiros e eucaliptos ó vento, o estrondo das ondas dun mar embravecido case sempre e os renxidos dos carros do país, autores e intérpretes

ACTIVIDADES “Pineiróns”

Agradecemento á:

ILMO. AYUNTAMIENTO DE MARÍN
ILMO. CONCELLO DE MARÍN

CONCELLERIA DE CULTURA

dunha sinfonía única e eterna, na que as súas notas tristesas déixanse oír por toda a campiña galega de increíble e bucólica serenidade . . . silencio que se escoita, pálpase, mastígase, . . . nunha perfecta conxunción de mar e bosque, música en relevo, melodía en tres dimensións, na que destaca, levando a batuta, o agudo e queixoso son das gaitas, obertura escrita en páxinas de ouro e prata, as douradas follas de castaños e brancas margaridas, sobre o pentagrama de feo arrolado polo vento e vellos carballos que resisten o paso do tempo, co máis fermoso pano de fondo. . . o incomparable azul celeste das frías mañás galegas cando o inverno no o é tanto e a cor do lume dos cálidos solpores estivais cando o sol se vai axigantando na súa marcha, como non querendo arredarse máis da Terra, alá polo horizonte de poñente por onde parece caer a un abismo sen fondo . . .

E todo este natural contraste, rebumbio e desorde de cor e son, reina en perfecta harmonía, porque en Galicia todo flota con increíble equilibrio, dende as pesadas pétreas igrexas románicas e as indestructibles pontes romanas ata o doce murmurio de ríos e regueiros, pasando pola insoportable pesadez dos interminables e chuviosos invernos, sen esquecer a milagrosa ingravidez de gaivotas e bolboretas a quen non abaten nin os máis fortes temporais de chuva e vento; e para exemplo o sorprendente equilibrio dos dólmenes antiquísimos cuxas pedras foron colocadas por forzudos Titanes e descoñecidos Hércules, para acabar na sinxela pero práctica xeometría rectilínea dos domésticos hórreos.

É o carácter xeneroso das dúas caras dunha Galicia única ; a Galicia costeira de valentes, sen chegar a ousados porque tamén saben poñerse de xeonllos, mariñeiros e pescadores; la Galicia rural de curtidos campesiños e cazadores, baixo un denominador común, o secular e indiscutible matriarcado que tanto influíu, por séculos, na economía de Galicia cando o Banco era a faldriqueira da nai e esposa.

E, o máis fermoso . . . ; a alma galega !, que tamén se rende, incondicional, ó Creador, por medio do procedemento litúrxico que máis lle convén no momento, dende a máis fervente fe ata o máis perigoso dos fanatismos, entre alegre e triste sen saber como nin por qué; unha alma nacida nas profundidades nebulosas dos crús invernos que aterecen ata o miolo dos ósos, sen conseguir xamais arrefriar o ardente corazón galego, e forxada na fragua das lareiras ó calor do fogar e ó abrigo dos animais domésticos, inseparables amigos da viaxe, rendibles compañeiros no traballo; unha alma esculpida pola maza e o punteiro de rudos canteiros, que tantas obras se foron a tallar polo mundo enteiro, e que tamén souberon imprimir no rostro dos galegos dous aspectos tan

diferentes como indefinidos, non sabendo nunca cando sube ou baixa no medio da escaleira; unha alma temperada entre as cores dos fogos de artificio nas festas e romarías e o negro do loito eterno polos defuntos que venera; unha alma que abre as súas portas e o corazón ós peregrinos e forasteiros que ata esta terra bendita chegan, dende os catro puntos cardinais, atraídos polo misterio de lendas increíbles escapadas, co vapor, dos pucheiros de bruxas e feiticeiros . . . polo toque da Berenguela que convoca ao culto a media humanidade . . . polo noso folclore e a nosa cociña . . . e pola serenidade relaxante da nosa paisaxe. E tanto, tanto conquista esta agarimosa raza que moitos dos que veñen se quedan . . . para sempre . . . , fundindo as súas almas coas nosas.

¡ Galicia . . . fragancia, música, cor e alma nacidas . . . da Man de Deus !.

Mugardos.

C./ Sol, 40 - 42
15402 - FERROL
Telf./Fax: 981 359 171

DECOCUADRO, S.L.
COMERCIAL DE BRICOLAGE Y FERRETERIA

Especialistas en:

- Armarios empotrados
- Puertas blindadas
- Puertas de interior
- Muebles a medida

"Aproveche durante este mes nuestras ofertas"

- Encuadernación de cuadros
- Objetos de Regalo.
- Junquillos, frisos y tarimas